

der særlig var at varetage. Naar Ord-
føreren for disse Udvalg træder op og an-
befaler et enkelt af disse Vædringsforslag,
saa kan man dog sige som saa: ja, men de maa
jo have undersøgt den i Udvalget og altsaa
fundet, at de med god Grund kunne komme
og anbefale Tinget at vedtage den. Jeg
tror, at den Undersøgelse har i alt Fald
været for let. Jeg har lagt Mærke til den
Omtale, de Vinier have faaet, som jeg har
mere specielt Kendskab til, og den Moti-
ivering, de have faaet, har ikke været mig til-
stræffelig. Vædringsforslaget Nr. 8 blev
anbefalet til Vedtagelse her i Tinget. Det
var fremme her som særligt Forslag i Fjor
og mødte ikke saa lidt Opposition her i
Salen; men det væsentligste var, at der fra
den By, der egentlig skulde have Nytte af
Baneanlægget, kom en Modadresse mod dette
Anlæg — det er Banen fra Kerteminde til
Odense. Fra Kerteminde Side stillede man
sig mod denne Bane og hvorfor? Fordi
man selvfølgelig var bange for den Kon-
kurrence, den større By Odense let vilde
kunne træde i til den mindre By Kerte-
minde, og at det af Hensyn til de økonomiske
Forhold vilde være utilraadeligt og usfor-
varligt, om man vilde bygge denne Bane. Der
er stillet et andet Forslag i Dag, hvor jeg
ogsaa er lidt kendt med Forholdene, og det
er angaaende den foreslaaede ny Linie fra
Svendborg til Ørbæk. Forudsætningen for
denne Linie mangler ganske vist endnu, den
skulde nemlig knytte sig til Ringe—Nyborg
Banen, men da Ringe—Nyborg Banen ikke
er vedtagen, og der er saa store Difference-
spørgsmaal mellem Ministeren og Tinget
her, at det er et Spørgsmaal, om den kan
blive vedtagen, saa er denne Forudsætning,
som Svendborg—Ørbæk Banen skulde knytte
sig til, slet ikke til Stede. Gaa vi nu hen
og vedtage et saadant Vædringsforslag som
dette, hvad saa? Ja, saa saa vi maaste ved-
taget en Jærnbane paa en ca. 4 Mil, blev
der sagt, fra Svendborg hen mod Nyborg
til, altsaa en Jærnbane med et stort Sving
ind i Nyborgs Opland. Jeg vil spørge, om
man ikke der kommer økonomiske Interesser
for nær? I fordums Tid, naar vi behand-
lede Jærnbane-forslag, toge vi alle Interesser
med, baade dem, der skulde fremhjælpe, og
dem, der ikke maatte kommes for nær, men
det er det, jeg tror, at vi ere komne helt
fra ved den Behandling, vi her stille op. For
Resten forekommer det ogsaa mig, at jo flere
Vinier vi tage op, desto større bliver den
Bemyndigelse, vi give Ministeren. Da vi i
Fjor forhandlede om Koncessionsloven, min-
des jeg, hvor indigneret man var, fordi
Ministeren skulde have Bemyndigelse til at

give Koncessjon i Tilfælde, hvor alle vare
enige, baade Amtsråd og Sogneraad, og
der ingen gjorde Indsigelse derimod. Kun
i det Tilfælde vilde man give Ministeren
Bemyndigelse, og da talte man fra for-
stellige Sider med stor Indignation mod
den Bemyndigelse, man derved kom til at
give Ministeren. I Nar giver man Ministeren
en meget videre gaaende Bemyndigelse. Ja,
vi stille nogle Betingelser i Forslaget om,
hvoreledes Banerne skulle være, men for
Resten overlade vi omtrent alt til Mini-
steren, og det bliver hans Betragtning, som
kommer til at gælde, om ogsaa virkelig
disse Betingelser ere opfyldte. Jeg ser ikke
rettere, end at, dersom vi saa ca. 30 Baner
op paa Lovforslaget, saa Ministeren ogsaa
fuld Bemyndigelse til at vælge, hvilke af
dem der er mest presserende, maa udføres
først osv., og vi lægge i det hele taget en
saa stor Bemyndigelse i Ministerens Haand,
at den gaar langt videre, end jeg har
tænkt mig, at den egentlig maatte gaa, eller
end det har været vor Tanke tidligere. Jeg
tror, at det var heldigere, om vi kunde
komme til en mere grundig Behandling af
alle de Banespørgsmaal, som her ligge for,
men jeg skal ikke stille noget Forslag i saa
Henseende. Jeg tror nok, at man endnu
kunde komme tilbage paa den rette Vej,
men efter som der er saa mange forskellige
Sammenlutninger, og jeg ogsaa tror, at
Interesserne ville følge hinanden, vilde mit
Forslag vistnok ikke kunne vente sig nogen
stor Tilslutning. Jeg skal derfor intet For-
slag stille, men kun henstille til de mange
Forslagsstillere, baade Udvalgsordførere og
Vædringsforslagsstillere at se at enes om
— ja, vi blive vel ikke færdige i Dag, saa
de kunne gøre det i Aften eller i Morgen —
at bringe os paa ret Røl i vore Jærnbane-
forhandlinger, saaledes at vi kunne komme
til en virkelig grundig Overvejelse af, hvilke
Linier der nu skal staa, og hvilke Forslag
vi skulle arbejde frem, og som man mener
først og fremmest burde komme i Betragt-
ning. Jeg har nok hørt den Anskuelse
fremsette: Ja, vi behøve ikke at være
bange for, naar dette Lovforslag med alle
disse Baner kommer op i det andet Ting,
at man da gaar ind paa det, man vil nok
vide at forrigere Folketingets Stilling der
paa forskellige Omraader, og derigennem
ville vi saa være sikrede imod, at der ikke
bliver optaget Linier, som ikke burde komme
i Betragtning osv. Jeg tror, at det er et
galt Raisonnement, dersom vi gaa ind paa
den Tanke her i Folketinget, at skyde os
ind under: Ja, Landstinget gør nok godt,
hvad vi gøre galt. Jeg vilde meget beklage,